

минѣкъ бѣше една малка колиба, и често ношуваха нѣкои капетани, които отиваха за Петербургъ. Една вечеръ, като вечераха на кѣщата ѝ нѣколко капетани и си отидоха, тя намѣри една торба подъ трапезата съ пари запечатана. Тя знаеше, че нѣкой отъ капетанитѣ ги бѣ забравилъ; но тѣ бѣха отплували вече, и понеже вѣтрѣтъ бѣше се утишилъ, тѣ, мъчно можеха да се върнатъ, защото бѣха отплували въ Голандия. Добрата жена тури торбата на една страна да ѝ варди догдѣ са потрѣси. Но цѣли седмѣ години ся минаха и никой не ѝ потрѣси; и много пѣти надвиваше сиромашията на бѣдната жена за да се принуди да извади отъ паритѣ, но добритѣ ѝ начала надвиха, и торбата остана непокътната.

Една вечеръ пакъ дойдоха на кѣщата ѝ нѣколко капетани да вечератъ. Единъ отъ тѣхъ бѣше Голандецъ. Като са разговараха за едно за друго, единъ отъ тѣхъ попита Голандеца, идвалъ ли е други пѣтъ на това село? Да, отговори той; но ще остане неизгладимо отъ паметъта ми за-